

MÉHÉSZETI KÖZLÖNY

AZ ERDÉLYRÉSZI MÉHÉSZ-EGYLET SZAKLAPJA,

MINT

AZ „ERDÉLYI GAZDA“ ÖNÁLLÓ MELLÉKLETE.

Megjelenik minden hó 1-én és 15-én.

A méhészetre vonatkozó minden közlemény a „Méhészeti Közlöny“ szerkesztőségéhez czimzendő (O-vár, Bástya-utca 9. sz.)	A méhész-egyleti rendes tagsági díj 2 frt. körüli tagsági díj 1 frt. A tagsági díjak Gebhardt Döme pénztárnoknak küldendők Kolozsvárt. A tagsági díj fizetési kötelezettség 5 évig tart. (Álapszabály 4. §.)	Egyleti tagok, a 2 frt rendes, illetőleg 1 frt körüli tagsági díjért ugy az „Erdélyi Gazda“-t, mint a „Méhészeti Közlöny“-t díjtalanul kapják.
---	--	--

IV-ik évfolyam.

1889. február 15.

4. szám.

Emlékezés Br. Bánffy Dánielre, mint az erdélyrészi méhész-egylet elnökére.*)

(Szül. 1812. máj. 14. † 1888. ápr. 29.)

A midőn a mult év derülő tavasza áldást árasztó erejével minden szerves lényt új életre hívott s minden élő teremtését öröm és édes mámorban ringatott: örömünk közé a véghetlen fájdalom vegyült.

Az 188. áprilisi napok voltak próba napjai annak a halállal vivódó életnek, mely mindnyájunkra s különösen az erdélyrészi méhész egyletre nézve is oly drága, oly kipótolhatatlan volt. Addig próbálkozott az élet a halállal, míg végre, 29-én győzött ez utóbbi s porba dönté azt a férfit, a ki méltán megérdemelte, hogy szorosabban vett övéin kívül a mi szerény testületünk, az erdélyrészi méhész-egylet is kilencz hóig sírassa, gyászolja.

Vele nemcsak az erdélyrészi közéletnek, de egész hazánknak kitérősege, arisztokrátiánk egyik kimagasló disze szált sirba. Br. Bánffy Dániel, valóságos belső titkos tanácsos, volt főispán, országgyűlési képviselő, — és egyebek közt méhész-egyletünk feje, — koronája hullott hosszas szénvedés után a porba

Mint anya nélkül maradt méhesalád: busongtunk kilencz hónapou keresztül s habár méljen éreztük árvaságunkat s módunkban is lett volna az ő helyét méhecskéink természete szerint pótolni: betöltetlen hagytuk azt, hogy valahányszor arra tekintünk, mindannyiszor eszünkbe jusson az ő szelleme, fáradságot, idővesztést nem kímélő drága élete.

Elsiratták őt annak idején hazánk összes politikai és közgazdasági lapjai s pótolhatatlan veszteségnek jelezték, mert a mibe ő fogott, a mely munkához ő szegődött; meglátszott azon Isten áldása.

Isten adta őt nekünk is, hogy bölcsességével, mély tisztelőtetet parancsoló és érdemlő áldott jó természetével

*) Előadta Szentgyörgyi Lajos egyleti főtitkár az 1889. jan. 27-én tartott közgyűlésen.

utnak inditson, vezessen, s a mennyire a mostoha körülmények közt lehetséges, az ígért földjére juttasson

1880. decz. 26-án — karácson 2-od napján — ültette bizalmunk és szeretetünk abba a székbe, a melyben ő oly tapintattal és bölcsességgel tudott kozmányozni, — gyorsan fejlődő s rövid időn életképességet mutató egyletünk érdekében.

Hetvenhat évet élt s e nagy időnek javarészét közszolgálatban töltötte. Már a negyvenes években követ volt; majd Dobokamegye főbirája, utóbb alispánja, az elnyomatás éveit után főispánja s legutóbb egész élete végeig országgyűlési képviselője.

Lelkesen hazafias érzület, kiváló értelem, fáradhatlan munkásság jellemezték mindenkor a nemes bárót. Politikai és gazdasági téren szerzett érdemei, erdélyi közéletünk legelőkelőbbjei közé emelték br. Bánffy Dánielt s ott is tündökölt ő mindaddig, míg az óra ütött s vissza hitta magához az Ur, a ki adta volt őt nekünk s hazánknak. Még most is érezzük a súlyos veszteséget; mily szomorúsággal tölt el még most elhunyt. Legyen áldott emlékezete a kiváló férfinak, ki hazáját odaadó hűséggel, kitartó munkával és elhomályosíthatatlan fényű sikerrel szolgálta.

Losonezi br. Bánffy Dániel szül. 1812. május 14-én. Szülei br. Bánffy Ferencz és Zeyk Zsuzsánna voltak. Gondos nevelést nyert; iskoláit, az akkor legkiválóbb n.-enyedi ref. kollegiumban végezte 1832-ben — husz éves korában. Ezután a marosvásárhelyi kir. táblán a jogi pályára készült. Tanulmányai befejezéseül, négy évig a berlini egyetem hallgatója volt s a jogi tárgyakon kívül nagy szorgalommal járta és tanulmányozta a híres Tház tanár által vezetett möglini gazdasági intézetet. A gazdasági szakban a juhászatot tanulmányozta sok szakértelemmel, — s ugy ez ágbau, mint egyéb gazdasági tekintetekben elméleti és gyakorlati nagyképzettségét kiváló sikerrel alkalmazta később saját gazdaságában, Borsán és egyebütt.

Hazatérve külföldről, 1888-ban birtokait rendezéséhez fogott és 4 éven keresztül szakadatlan munkával, lan-

kadatlan kiharással vezette be birtokára a gyakorlatban azt a sok korszerű eszmét, melyekhez tanulmányai folytán jutott.

Birtoka berendezésével, a 30 éves ifjú mint a gazda báró megnősült, nőül vevén a minden tekintetben hozzá méltó Léczfalvi Gyárfás Annát. A 40-es évek folyamán a tetterős férfi nem vonhatta vissza magát a közügyektől. Tevékeny részt vett az országgyűléseken, mint Székvárosának követe. 1847-ben Doboka-megye főispánjává lett, közmegelegedésre intézve ez állásában a megye ügyeit. Az unió után keresztülvitt szervezés folytán a főbírói állás a vármegye első alispáni állásává alakítottatott s a mi boldog emléktű elnökünk e tisztet a szabadságharc végeig viselte.

Az 50 es években, az abszolutizmus alatt, vissza vonult családja körébe s borsai birtokán mintaszerű gazdaságával foglalkozott.

1861-ben a rövid alkotmányos aera alatt ismét Doboka vármegye főispáni székébe helyeztetett; a provizorium alatt ez állásától elmozdítva levén, az akkori Schmerling kormányzat egyik erős támadójaként szerepelt Dobokamegye gyűlésein.

Négy év mulva 1865-ben ismét főispáni székén látjuk, hol az ügyeket a megye fölosztatásáig — 1876-ig — közmegelegedésre viselte; érdemei elismerésül magas kitüntetésben részesült, valóságos belső titkos tanácsossá neveztetett ki.

Ez idő tájt, a testét, lelkét teljesen igénybe vett munka következtében egészsége meggyengült s e miatt néhány évig vissza vonult a köztérről; később azonban engedett, mély tisztelettel és szeretettel hozzá vonzóó választóinak s 1881—87-ig, — tehát 2 orsz. gyűlési szakon keresztül Szolnok-Doboka-megye nagyiklodi kerületét képviselte az orsz. gyűlésen. Időközben azonban egészsége javulása felől reményét veszítve, visszavonult a közélettől.

A nemes bárót ott láttuk már az 50-es évek elején kezdve az erdélyi részek gazdaságának fejlesztése körül is. Ő volt egyik ringató dajkája — 500 frt alapítvánnyal és szakismeretével az Erd. g. egyesület bölcsőjének. Az Erd. orsz. lótenyésztési bizott elnöke, az erd. ev. ref. egyh. kerületnek kiválóan tevékeny tagja s mint egyh. igazg. tanácsos s majd mint egyh. megyei főgondnok a széki és dézsi egyh. megyék rendezésével foglalkozott.

1880 óta, szintén mint rendes alapító — állandóan elnöke az akkor keletkezett erd. részi méh. egyesületnek. — Mit tett ő egyesületünkért ez idő alatt, hatalmasan beszél arról — mint az ő állandó emléke — egyebek közt az egyesület házsongárdi birtokán levő 99 méhcsaládot magában foglaló gyönyörű pavillon, a hozzá tartozó épületekkel, — s különösen a vele együtt dolgozó egyh. vezérférfiak egyetértő áldásos munkássága. Az ő áldott szelleme lengte át az egyesületi életet s valahányszor nagyobb dolgok elintézési merültek föl, ott volt ő legtöbbször közetlenül is s eszközölte buzdításával, közbejárásaival a dolgok teljesülésének sikerét.

Egyleti életünk első években áldott különösen sokat Bpesten laktában, mint orsz. képviselő, államsegély kieszközlése tekintetében s nem is történt soha, hogy szintén hajthatatlan emléktű miniszterünk Báró Kemény Gábor idejében sikertelen maradt volna jóindulata közbenjárása. Fájdalom, a miniszterválság után azonban még neki sem sikerült soha semmit kieszközölni. De ez sem rajta mult. Miután tevékenységét megbénította a betegség és magas kor, teljesen visszavonult a nyilvánosságtól s Kolozsvárt belközéputczai házában élte utolsó napjait s végezte be áldásdús életét; hült tetemei május 1-én itt Kolozsvárt helyezettettek örök nyugalomra. Nagy család gyászolja a nemes főurat; s gyászolja avval egyetemben — legelső sorban — az elmondottak kapcsán egyesületünk s különösen annak vezérférfiai, kik oly nehezen szokhatják az ő elesztét véghetetlenül fájó kimaradását. A nemes családnak főnmaradása felől nem eshetünk kétségbe, mert három nagy, érdemekben gazdag fiu utódot hagyott, kiknek bármelyikéből pótolható leend a természetszerű vesztesség. De nekünk még is mélyen fáj s nem veszik rosz néven a „nagy“ fiak, az ő drága gyermekei, ha mi ismételten pótolhatlannak jelezzük azt a vesztességet, a mely minket ért s velünk együtt azokat azokat az ügyeket, melyekben ő vitte a zászlót.

De végre is meg kell nyugodnunk a Gondviselés bölcs intézkedéseiben; kibékülnünk a helyzettel s kérni a Mindenható, hogy áldja meg hazánkat, nemzetünket sok ily áldott természetű és kiváló bölcsességű Urral! s Egyesületünknek pedig adjon hozzá hasonló vezért, hogy a megkezdett s jóformán már már életképességet is mutatni bíró egyesület inkább inkább megközelíthesse azt a czélt, a melyet maga elé tűzött.

Legyen áldott emlékezete s mélyen szívünkbe vésvé cselekedete.

A téli mézszükséglet s annak részletezése.

Hat hónapig — októberről ápriliséig — tart azon időszak, melyben méheink a szabadban már számbavehető élelmet nem találnak; de még sokszor a kaptárból ki sem mehetnek, hanem ez idő alatt a nyáron át gyűjtött készletet fogyasztják.

Ezt a „nyáron át gyűjtött“ kifejezést azonban ne vegyék kezdő méhésztársaim úgy, mintha az mérték volna a téli élelelem mennyiségéhez, mert egyszer az ugynevezett nyáron gyűjtött készlet egy részét méheinktől el is vehetjük; míg máskor kénytelenek vagyunk eme készletet még pénzért vett mézzel is pótolni. Ha nyárban az idő kellemes s még hozzá a növények jól is mézelnek, akkor, — mint mondám — gyűjt a méh annyit, hogy a gazdának is kikerül a fáradságdíj; míg ellenben, ha az időjárás a mézgyűjtést gátolja, úgy bizony a gazdának kell segédkezet nyújtani, hogy a szorgalmas bogárkák télen át éhen el ne vesszenek.

Az itt mondottakat figyelembe véve, láthatjuk, hogy

a téli élelem mennyiségétől függ a méhcsalád jó, vagy rossz léte s épen mert ezt látjuk, igen nagy zivitelenséget árulnánk el, ha önmagunk kabzsiságáért szegényeket az éhség okozta kínos halálnak dobnók martalékul.

Hogy mennyi mézet hagyjunk, vagy adjunk télire egy családnak? arra legjobban megtanít a több évi tapasztalat; némelyek azon lakonikus megjegyzéssel élnek: hogy „minél több, annál jobb.“ Csakhogy — mint rég tudva van — „a sok, még a jóból is megárt“ s ezen mondas valóban ide is alkalmazható, amennyiben a tulsok mézzel betelelt törzs ép úgy ki van téve a pusztulás veszélyének, mintha a mulhatatlanul szükségesnél kevesebbel látnók el azt. Mások ismét már mérték nélkül tudják hogy körülbelül hány keret mézet kell télire beadni s hogy ezen keretekbe körülbelül hány kiló méz van; tavasszal aztán törzseiknek is „körülbelül“ fele halott!

Megvan némelyik méhésznek azon kegyetlen rossz szokása is, hogy csak addig kedveli a méhészetet, míg a nap hársára süt, míg a méhecskék vidáman zsongva, rajoznak; míg szorgalmasan mézet gyűjtenek. Mikor pedig a hordásnak, a szebb időknél vége, akkor oda van a méhész kedve is, s még a legszükségesebb munkát, a pontos átvizsgálást, a betelelést sem végzi szabályszerűleg; Petőfi verséből mondogatja: „ej rá érünk arra még“!... Jön pedig a rossz időnél még rosszabb s gazduram még közelebb húzódik a meleg kemenczéhez, méhei pedig elhagyatva, elhanyagolva, ott állanak kün a szabad ég alatt, ott gunyolja őket a dermesztő északi szél, ugyanaz, mely később a siralmas; a halotti gyász éneket is elfütyöli a szegény elfelejtett méhek felett.

Kár, hogy a hanyag gazda nem vesz példát a szorgalmas, munkás méhtől, de kétszeresen kár a fáradságot nem ismerő méhecskéket ily dicstelen halállal veszni hagyni. Azt is hallottam már egy méhegazdától, hogy ő bizony nem eteti méheit, előttök volt a nyár, mért nem gyűjtötték?.. De ne folytassuk ezt tovább, elég röviden annyit mondani, hogy hasábotkat lehetne tele irni azon barbár bánásmódokról, melyeket az ártatlan, a másnak dolgozó méh némely gazdától tünni kénytelen

Ezek után óva intek minden méhészt: hogy a betelelést kellő időben végezni el ne mulassza, azután meg ne csak úgy a nagyjából, ne csak körülbelül lássa el méheit téli élelemmel, hanem pontosan megmérve adja, mert: valamint a pénz hogy olvasva jó, úgy a méz súlyát is csak mérés által tudhatjuk bizonyosan. Hogy mennyi mézet fogyaszt egy törzs télen? azt az időjárás viszonyok is befolyásolják. Állandó, illetve egyenlő hőmérséklet mellett, meg ha téli nyugalmát mi sem zavarja, sokkal kevesebbet, mintha az idő minden nap változik. Ezenkívül figyelembe veendő még a kaptárban netán levő fiasítás is, mert ezek hiányában a napi szükséglet is a minimumra esökken.

Részletezve a téli hónapok mindenikében fogyasztott élelmet, a pontosan teljesített méretek után általában a következőket észleltem:

Októberben kell, vagyis fogyaszt egy törzs 2 kiló, novemberben és decemberben 1—1, január és februárban 2—2, márcziusban pedig 4 kiló mézet s eszerint 12 kiló méz kellene ahhoz, hogy egy törzs ösztül tavaszig baj nélkül megélhessen.

Mint eme táblázatból kitűnik, a havi fogyasztás 1—4 kiló közt ingadozik. Azért van ez, mivel a betelelés hónapjában, októberben, még kijárhat ugyan a méh s gyűjthet is némi csekély élelmet, mégis két kilót fogyaszt a téli készletből is, ami, — tekintetbe véve a még ekkor létező fiasítást — nem is nagyon sok, különösen még csekély is szemben a márcziusi apadással, a négy kilóval.

Novemberben a törzs már csak egy és decemberben szintén egy kiló mézet fogyaszt. Ebből kiviláglik, hogy a valóságos értelemben vett téli hónapokban, amikor a kaptárban mézfogyasztó fiasítás egyáltalában nincsen, a méh csakis annyi élelmet vesz magához: a mennyi őt a teljes zsidbadságtól, a végelaléltágtól megóvjá. Hihetőleg azért van ez, hogy gyomra tulterhelve ne legyen s hogy minél kevesebb ürülék képződhessék. S épen ezen kevés élelem fogyasztás által képes a méh arra, hogy a kaptár belsejét télen át minden mocsoktól menten tisztán tarthatja.

Január és február hónapokban a fogyasztás már két-két kilót tesz. Tudjuk, hogy a minden tekintetben szabályszerűen betelelt törzseknek anyja januárban már a petézést megkezdi s hogy ezáltal a kaptár hőfoka is lassacsán emelkedik; a törzs felucsuódik eddigi mámoros álmából, kezdetét veszi az élénkebb mozgás s ennek természetes következménye: a nagyobb mérvű mézfogyasztás.

Február végével a törzs létszáma, a naponként kibuvó új nemzedék által már rohamosan szaporodik s már márcziusban a havi szükséglet négy egész kilóra emelkedik, daczára annak, hogy e hóban már kün a szabad természet is nyujt némi eleséget a böngésző méhecskéeknek.

Emlitém fentebb, hogy a gyakran változó időjárás nagy befolyással van a téli élelem fogyasztás mennyiségére. Azért tértem ismételten e pontra vissza, hogy ezáltal e sorok tisztelt olvasói zavarba ne jöjjenek, mert azzal nem azt akartam mondani, hogy néha talán 4, vagy 6 kilóval is áttelelhetjük törzseinket, hanem azt, hogy 12 kiló téli élelem mulhatatlanul szükséges! Ennyi mézzel megéri a méh — tekintetbe véve minden körülményt — márczius végéig. Így televe be törzseinket, nyugodtak lehetünk, hogy kárt vallani nem fogunk. Ha talán — az időjárás következtében — nem fogyasztanak el a 12 kiló mézet, az nem baj, inkább legyen pár kilóval több, mert ezen többletet tavasszal ugyanis megtaláljuk a kaptárban.

Távrolról sem hasonlítható a méh azon rossz gazdához, kinek ha ma pénze van, akkor hegyen-völgyön dinom dánom, másnap pedig koplal. A méh, legyen mézkészlete bár mennyi, abból el nem pazarol, nem lakmároz szükségtelenül egy cseppet sem, de viszont ha a szükséges mennyiség hiányzik is, még akkor sem érheti meg kevesebbet, hanem a cse-

kéty készlet: fogytával a törzs életereje is megszűnik s éhen hal.

Vannak, kik azt mondják, kissébb törzs aránylag kevésbbé téli készletet igényel a nagyobb családnál. Erre én csak azt jegyzem meg: miszerint ha méhészetünkől jövőre is hasznót akarunk húzni, akkor a betelelt törzsek egyenlők, népések és életképesek legyenek és higyük a már oly sokszor hangoztatott ígét, hogy: többet ér egy erős törzs bármily sok gyengénél.

Károlyi Gyula.

Vegyes közlemények.

— **Tagsági díjaikkal hátralékos tagjainkat** felkérjük, sziveskedjenek díjaikat mielőbb beküldeni Gebhardt Döme egyll. pénztárnokhoz Kolozsvárt.

— **Az 50 frtos pályadíj.** Egyletünk közgyűlése által kitűzött 50 frtos pályadíj tárgyában, az ország különböző részéből, számos helyről, kérdéseket intéztek elnökségünk s lapunk szerkesztőségéhez. Ertesítjük az érdeklődőket, hogy választmányunk a legközelebbi ülésén fogja megállapítani a feltételeket, minek megtörténte után, azonnal értesíteni fogjuk arról méhésztársainkat. Egyelőre közölhetünk annyit, hogy a jutalom két legjobb dolgozat szerzőjének fog kiadni, még pedig az első helyen kitüntetett 30 frt s a következő, 20 frtban fog részesülni. Csakis szakcikkek fogadtatnak el mint pályamunkák s a „Méhészeti Közlönyben“ leendő közlés után egy vegyes juri fog itélni azok felett, melyben más egyletek és a körök elnökeinek is szavazata lesz.

— **Kitűnő 6-os és 9-es méhkasok.** A helybeli kir. törvényszéki fogház iparüzletében több, kiváló gondnal, s mondhatni csinnal előállított, s méretek tekintetében teljesen kifogástalanul készített 6-os és 9-es álló kaptár kapható. Miután eme előnyök mellett még feltűnő olcsók: s, mert egy családra való kaptár csak 1 frt 30 kr, míg a Bodor-féle kaptár is, mely legolcsóbb, 2 frt: nyugodtan ajánljuk méhésztársainknak megvételre, mert abban bizonyosak vagyunk, hogy ilyen kifogástalan munkát, ilyen olcsó árban csak ritkán lehet alkalmuk megszerezni. A beosztás azonos a Bodor-féle és más álló kaptárokéval. Megrendelést elfogad a helyi fogházi iparüzlet és elnökségünk is (tagok részére.)

— **Figyelmeztetjük tagjainkat,** hogy a méh-kaptárak iránti megrendeléseiket sziveskedjenek mielőbb megtenni, hogy a helyi fogházi iparüzlet jó előre tájékozhasssa magát a szükségeltető kaptármennyiségről. A megrendelések, a beérkezés sorrendje szerint fognak teljesítettai.

— **A „Méhészeti kalauz“,** Álbu Józsefnek e derék dolgozata kapható Horatsik J. könyvkereskedésében Kolozsvárt.

várt s által minden körvárosnál, valamint egyletünk elnökségénél. Ára 30 kr.

— **Beteleptek egyletünkbe,** mint rendes tagok: Kiss Ernő, Turcsányi Gyula, Br. Wesselényi Miklós, ifj. Vikol Antal, Zóványi Imre; köririta g o k: Olgyai Árpád, Udvardi Péter. (Lapunk múlt számában tévedésből kinaradt Merza Joachim, rendes tag neve).

— **Tagsági díjat fizettek** 1889. évre. R e n d e s t a g o k: Balázs Endre, Br. Bánffy Ernő, Barkó Ferenczné, Bartha Miklós, Benkő Mihály, Berde Aron, Dr. Bíró János, id. Bodor Pál, Bodor László, Csiki Győző (1888—89), Csiki Lukács, Darkó Lajos, Dicső Lajos, Dóbál Antal, Dörgő Antal, Elekés István, Gajzágó Antal, Dr. Gálffy Endre, Gamauf Vilmos, Dr. Groisz Gusztáv, Dr. Haller Károly, Hermann József (1888—89), Hori Béla, Zarándi Knöpfler Károly, Kolozsvári Lajos (1886, 7, 8, 9), Kovács Péter és fiai, Kővári Mihály, Korbuly Zati, Merza Joachim, Nagy Lajos, Nesztor János, Orbán Józsefné, Reinbold Olivér, Sámi László, (1888), ifj. Sándor Pál, Széky Miklós, Turcsányi Gyula, Br. Wesselényi Miklós, ifj. Vikol Antal, Szenkovich Márton, (1888), Solár János (1888), Sarkadi Sándor (1888), Székely Samu (1888), Takács Ignác (1888). K ö r i é s p á r t o l ó t a g o k: Albert Imre, Csuka Endre, Hirschfeld Sándor, Knipfer Edé, Szabó Sámuel, Olgyai Árpád, Udvardi Péter, Dr. Hilbert István.

A szerkesztő üzenetei

Dr. H. J. urnak. Szegszárd. Köszönjük az érdekes cikket; lapunk jövő számában adni fogjuk. — **Sz. V. J.** urnak. Léva. Köszönet az érdekes közleményért. Sajnáljuk, hogy csak a jövő számban adhatjuk. — **Gy. J.** urnak. Szi. Katolán. Átadtuk pénztárnokunknak megvizsgálás végett s ha csakugyan tévedés történt, készségesen helyre fogjuk igazítani. — **R. K.** urnak. Szerednye. Intézkedtünk. Az alapszabályokat is megküldöttük. — **K. J.** uraszonyának. M. Vásárhely. Nem pipázó méhészek számára leginkább ajánlhatjuk a taplót. Káros hatásának tartjuk a Nsgod által is eddig használt salétromos papírt, mely fölötte érzékenyen megtámadja a légző szerveket. — **G. K.** urnak. B.-Pest. A kérdéses közlemény nem ösméretlen kéztől származik. A mennyiben helyreigazítani való volna abban, készségesen megtesszük. — **B. J.** urnak. Bodos. Bejelentését tudomásul vettük, de csak az alapszabályok ide vágó intézkedései szem előtt tartásával. A főtktár által elnökségünkhöz áttett soraiban egyletünk iránt nyilvánított, kiváló figyelméért fogadja köszönetünket. Kérjük azonban, hogy a kérdéses cikket sziveskedjen figyelmesen elolvasni, mert ez esetben reá jön, hogy tévedett, mint-hogy abban semmi gyanusítás nincs s a cikk írójának ilyesmi nem is lehetett szándékában. Tévedni emberi dolog. —

Szerkesztésért felelős: **Bodor László.**

Lapfelügyelő bizottság: **Álbu József, Csiki J. József, Gebhardt Döme, Szentgyörgyi Lajos, Wieder József.**

Nyomatott Gámán János örökösénél Kolozsvárt. Bel-Középutca Minorita-épület.